

Mind jó, amit Isten téssen.

Időpont: 1958. február 9. Hatvanad vasárnap

Alapige: Filippi 1,12-21

Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaik inkább előmenetelére lőnek az evangéliomnak;

Annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt;

És többen az Úrban való atyafiak közül bízván az én fogságomban, nagyobb bátorsággal merik szólni az ígét.

Némelyek ugyan irigységből és versengésből is, de mások jóakaratból is hirdetik a Krisztust.

Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel, azt hivén, hogy fogságom nyomorúságait így megnevelik;

De mások szeretetből, tudván, hogy én az evangéliomnak oltalmazására rendeltettem.

Mert mit mondjak? csakhogyminden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok.

Mert tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a ti könyörgéste által és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által,

Amaz én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által.

Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.

Kedves énekünk a „Mind jó, amit Isten téssen.” Könnyű énekelni, de nehéz vallani, vállalni és aszerint élni, mikor nem látunk, nem érzünk semmi jót abban, ami történik, amit Isten tesz. Nehéz, de nem lehetetlen. Pálnak sem volt könnyű, mégis tudta. Igaz, magát ezt az éneket nem ismerte, sem szövegét, sem dallamát, de ismerte s tanúsította azt a lelkületet, melyből ez az ének született.

Nem volt könnyű neki, mert az a helyzet, amelyben a filippibeliekhez írt levél írásakor van, emberileg minden inkább, mint jó. Két éve van már római fogságban, eddig azonban csak házi őrizetben volt. Úgy látszik, a vele érkező ügyiratok olyan jó tájékoztatást adtak róla, hogy a börtönhatóság engedélyezte saját maga által bérelt lakásban való lakását, házi élelmészét s azt is, hogy szabadon látogathassák őt. Most azonban mindennek vége. Valószínűleg a zsidók áskálódására megvonják tőle ezeket a kedvezményeket. Börtönbe viszik, a legmegbízhatóbb katonák, a testőrök őrizetére bízzák, de még így is bilincsbe verik s őrzőjéhez láncolják.

A filippibeli gyülekezethez is elérkezik ez a hír. Szívük megtelik nyugtalansággal. Aggódnak Pálért is, de még inkább az evangéliumért. Ha talán nem is mondták, de gondolták: Nem jó, amit Isten téssen. Mikor egy világ rohan Ige nélkül a kárhozatba, nem bölcs dolog elhallgattatni a legkiválóbb igehirdetőt. Inkább azt kellene lehetővé tenni számára, hogy minél több helyre és minél több emberhez szólhassa az evangéliumot.

Pál egészen másképp látja a helyzetet. Mikor kedves gyülekezetét értesíti külső helyzetéről és belső lelki állapotáról, írni valójának ez a lényege: „Mind jó, amit Isten téssen”, vagy ahogy ő írja: „*Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaik inkább előmenetelére lőnek az evangéliomnak*” /12. vers/. Nem valami természetes derűlátás ez nála. Ezt mutatja, hogy indokolni tudja ezt az álláspontját. A természeténél fogva derűlátó ember rendszerint nem tudja ezt megtenni, az ilyen embernél ez a magatartás többnyire csak szemethunyás az élet sötét árnyékai előtt.

Nem is valami magára vett szerep ez az apostolnál. Tudja ugyan jól, hogy ez méltó az evangéliumhoz, de ez a levél magánlevél, mely nem arról beszél, hogy milyennek kell lenni Krisztus tanítványának, hanem arról, hogy milyen most Pál apostol.

1. Mind jó, amit Isten téssen. Fogságom üdvös a misszió számára – így látja az apostol.

Így ír: „...a Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt” /13. vers/. Nem kapuzárást érez tehát, mikor becsapódik mögötte a börtön ajtaja, hanem épp kapunyitást. Nem az elveszett alkalmak fölött kesereg, hanem keresi és meg is találja a szolgálat új alkalmait. Tudja, hogy Isten gyermekének az Isten által előre elkészített cselekedetekben kell járnia (Ef 2,10) s ebben a hitben kutat azután: mi a célja Istennek azzal, hogy bezártak ide a testőrök házába, börtönbe? Meg is kapja rá a világos választ. Elvételétől a tömegszolgálat lehetősége, de ajándékba kapta az egyéni, pásztoroló munka drága alkalmait. Mégpedig kik között? Olyanok között, kiket sohse lett volna módja megközelíteni az evangéliummal. A kaszányák népe, a testőrök csapata ül le mellé, mint hozzáláncolt ő nap mint nap. Még a császár udvarában is róla és az evangéliumról beszélnek már. Az igehirdetőt lehet bilincsbe verni, „de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve” (2Tim 2,9). Mind jó, amit Isten téssen!

2. Mind jó, amit Isten téssen. Fogságom üdvös a testvérek számára is – így látja az apostol.

Így ír: „És többen az Úrban való atyafiak közül bizván az én fogságomban, nagyobb bátorsággal merik szólani az ígét. Némelyek ugyan irígységből és versengésből is, de mások jóakarattal is hirdetik a Krisztust. Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel, azt hívén, hogy fogságom nyomorúságait így megnevelik; De mások szeretetből, tudván, hogy én az evangéliomnak oltalmazására rendeltettem. Mert mit mondjak? csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok.” /14-18. vers/. Sorsa nemhogy meggyávítaná a római keresztyéneket, sőt épp ragadós példa számukra, megbátorodnak a bizonyágtételre. Nem takarodót fújnak, hanem munkára lendülnek. Az elkényelmesedett, mindent csak az apostoltól váró keresztyének megragadják a barázdából kiemelt, elhagyott eke szarvát. A munkás kiesése még a tétlen szemlélődőket is munkára bírja. Igaz, hogy vannak közöttük, akik csak versengésből hirdetik most hangosabban Krisztust. Ezek valószínűleg a gyülekezet régi vezetői közül kerülhettek ki, akiket eddig is kényelmetlenül érintett Pál dinamikus, aktív egyénisége, akik eddig nem tudtak vele lépést tartani s el-elmaradoztak mögötte. Ezek most elérkezettnek látják az időt arra, hogy régi tekintélyüket visszaszerezzék, a szolgálatot, vezetést, hatalmat magukhoz ragadják, s ezért alaposan belefeküsznek a gyülekezeti munkába. Mind ennek Pál szívből örül, nemcsak megvigasztalódik ezektől a gondolatoktól, hanem egyenesen örül is annak, ami történik.

Nekünk személyesen is bizonyóságot lehet tenni az apostol látásának igazsága mellett. Mennyi drága vigasztalást, hitben erősödést, szolgálatban való eligazítást jelentenek évszázadok múlva, ma is Pál fogságból írt levelei! Bizony, mind jó, amit Isten téssen!

3. Mind jó, amit Isten téssen! Fogságom üdvös a magam számára is – így látja az apostol.

Így is ír: *Mert tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz.... Amaz én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által. Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.* /19-21. vers/. Idvességemre lesz és nem idvességemre van. Nem látja tehát még világosan, hogy személyes keresztyénségére milyen áldást fog jelenteni a fogság, de hogy üdvös lesz, abban nem bizonytalankodik. Nem sejti, hiszi, reméli, hanem tudja, hogy így lesz.

Ez a tapogatódzó hite már ebben a szakaszban is két nagy dolgot láttat meg vele: az élet és a halál bizonyágtételét. Tudatossá lesz benne egészen elevenen: A keresztyén embert olykor vizsgáztatja Isten. Vizsgálják ő is most. Vizsgálják abból, hogy igazán szenvedéseket hordozni képes erő-e a keresztyén hit, gonoszokat is szeretni tudó elfogyhatatlan kincs-e a keresztyén szeretet s emberi teljes reménytelenségben is előre örvendezni tudó, élő reménység-e a keresztyén reménység? Nem szeretne megszégyenülni s elbukni ezen a vizsgán. Az ezért folytatott harca sok erőt, elmélyülést és áldást jelent számára.

Készül a másik vizsgájára, a halálra is. További merész munkaterv s a halál mindent lezáró kemény valósága között hányódik a lelke. Emberileg csak a halálra számíthat. Barátkozgat s meg is barátkozik azzal a gondolattal, hogy börtönéből – ha megnyílik majd a lezárt ajtó – a vérpadra visz majd az út. Nem azért imádkozik, hogy ne kelljen meghalnia, hanem azért, hogy a halál nagy vizsgáján el ne bukják, meg ne szégyenüljön, hanem halála által is Krisztus magasztaltassék, azaz halála ne legyen veszteség felelti siráncokzás, hanem nyereség fölötti öröm. Az a vágya, hogy halála ne legyőztetés legyen, hanem győzelem a halál fölött, zengő ének: Mind jó, amit Isten téssen!

4. Lehetséges tehát mindez, de hogyan?

a./ Ennek a csodálatos nyugalomnak, börtönben is zengő himnusznak a titokkulcsa Krisztus. Így ír Pál: „*nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.*” /21. vers/. Ezt a kijózaníthatatlan derűlátást tehát nem lehet megtanulni, nem lehet ránevelni magunkat, nem lehet, mint modort, begyakorolni, ez csak Krisztusban és Krisztus által lehet a miénk.

Akinek Krisztus a mindene, az mindent az üdvösség szempontjából néz. Jó számára az, ami lelke üdvösségére szolgál és rossz az, ami hátráltatja azt. Így tanulja meg megcsókolni azt a kezet is, mely ostort suhogtat ugyan, de azért, hogy megtérésre kergesse vele. Így tanulja meg vallani: „*Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van*” (Róm 8,28).

Akinek Krisztus a mindene, az mindent a golgothai kereszt tövéből néz. Innen nézve rendíthetetlen igazság számára ez: „*Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?*” (Róm 8,32). Mind jó hát, amit Isten téssen.

b./ Ennek a magatartásnak másik titka a közbenjáró imádság. Így ír Pál: „*...tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a ti könyörgéseitek által*” /19. vers/. Pálért sokan imádkoznak. Kéri is ezt. Tudatában is van ennek. Erre az imádságra felel Isten. Az a tudat, hogy imádkoznak érte, megacélozza erejét. Összeszoruló torokkal is zengeni tudja: Mind jó, amit Isten téssen!

c./ Ennek a magatartásnak harmadik titka a Szentlélek. Így ír: „*...tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által*” /19. vers/. A földről s a mennyből is támogatják Pált ebben a küzdelemben. A földről az imádkozó testvérek, a mennyből a segítő Szentlélek. Így azután nem csoda, hogy nemcsak békessége van, hanem öröme is. Még hozzá nemcsak múló hangulatok pillanataiban, hanem huzamosan tudja így hordozni nehéz helyzetét, azzal a lélekkel, mely börtönben is így énekel: Mind jó, amit Isten téssen! Ólomlábakon múló időben, sasszárnyon elrepülő fogyó életerővel, vérpad felé közeledve, csörgő láncok között is tartósan tudja énekelni: Mind jó, amit Isten téssen!

Pálnak lehetett. Nekem nem lehetne? Krisztus az enyém is, értem is imádkoznak s a Szentlelket szívesen adja mennyei Atyánk annak, aki azt Tőle kéri, várja és elfogadja..., nekem is. Miért ne tudnám hát én is énekelni, miért ne tudnád hát te is énekelni, miért ne tudnánk együtt énekelni: Mind jó, amit Isten téssen!

Ámen.